Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 312 van 21 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2026.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Piranshahr (provincie West-Azerbeidzjan) en heeft u de Iraanse nationaliteit. Toen u drie maanden oud was verlieten u en uw familie Iran omdat uw familie aangesloten was bij de Democratische Partij van Iraans Koerdistan (KDPI) en tegen de Islamitische Republiek in Iran vocht. Daarom verhuisden jullie tijdens de Iraanse revolutie naar Qandil, in Iraaks Koerdistan. In 1993 verhuisden jullie naar Koya. In 1994 of 1995 begon u voor de drukkerij van de partij te werken. In 1997 verhuisde u met uw ouders naar Erbil. In 1998 gingen uw ouders met behulp van de Verenigde Naties naar Noorwegen. U bleef echter in Koerdistan. In 2002 ging uw zus S. (…) naar Zweden, in 2006 ging ook uw zus J. (…) naar Noorwegen met haar gezin. In 2007 begon u in Koerdistan voor Kurd Channel, de televisiezender van de partij, te werken. In 2014 verliet u Irak een eerste keer omdat u er niets had. U reisde naar Duitsland, waar u op 27 oktober 2014 om internationale bescherming verzocht. U vond Duitsland echter niet leuk en u werd in het opvangcentrum slecht bekeken door moslims nadat u zei dat u atheïst was. Daardoor besloot u na een drietal maanden vrijwillig terug te keren naar Koerdistan met behulp van de Internationale Organisatie voor

Migratie (IOM). Uw zus Su. (…) was voorzitter van de vrouwenvereniging van de KDPI en was een omroepster bij de tv-zender. Op 8 september 2018 is ze martelares geworden bij een bombardement tijdens een samenkomst van het centraal comité in Koya. Omstreeks 2020 of 2021 ging uw zus F. (…) naar Frankrijk. U verliet Koerdistan opnieuw in september 2021 omdat u in Irak geen identiteitsdocumenten had. Bovendien was uw vader ziek en wilde u bij hem zijn. U reisde met een vals paspoort naar Turkije waar u 28 dagen verbleef om alles te regelen met de smokkelaar. Vervolgens reisde u via Griekenland verder naar Italië, waar u op 26 januari 2022 om internationale bescherming verzocht. U bleef er ongeveer 2,5 jaar. U hoorde echter niets over uw asielprocedure, waardoor u ook niet kon werken. Daarom besloot u Italië op 13 november 2023 te verlaten. U reisde via Frankrijk naar België, waar u op 20 november 2023 om internationale bescherming verzocht. Bij terugkeer naar Iran vreest u geëxecuteerd te worden omdat u en uw familie zeer actief zijn bij de KDPI.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een originele identiteitskaart van de KDPI; een USB-stick met foto's van uw kindertijd, met foto's van u en uw familie bij het graf van uw zus Su. (…) en op de plek waar ze is overleden, met een attest ter staving van uw werk bij Kurd Channel en met een bevestigingsbrief van uw lidmaatschap bij de KDPI; een foto van u en uw zus Su. (…); een foto van het Franse paspoort van uw zus F. (…), een foto van het Noorse paspoort van uw moeder, een foto van het Noorse paspoort van uw zus J. (…) en een foto van het Zweedse paspoort van uw zus S. (…).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 omdat u reeds asiel geniet in Noorwegen en dit land voor u als een eerste land van asiel kan worden beschouwd.

In dit verband moet er vooreerst op worden gewezen dat uit de elementen die in uw dossier aanwezig zijn [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI d.d. 27 juni 2025, d.d. 16 september 2025] duidelijk kan worden vastgesteld dat u op 28 september 1998 een asielaanvraag hebt ingediend in Noorwegen, dat u er op 14 oktober 1998 asiel hebt verkregen, dat u er in het bezit werd gesteld van een verblijfkaart op 19 april 1999 en dat u opnieuw in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 8 juni 2010. Uit de beschikbare informatie [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI, d.d. 16 september 2025] blijkt dat u nog steeds een vluchtelingenstatus geniet in Noorwegen. U brengt géén concrete gegevens of verifieerbare elementen aan waaruit genoegzaam zou kunnen blijken dat de beschermingsstatus die u er verleend werd inmiddels zou zijn ingetrokken, opgeheven of beëindigd. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over enige concrete indicatie in deze zin. Bijgevolg kan er dan ook vanuit worden gegaan dat u in voorkomend geval, als begunstigde van internationale bescherming in Noorwegen, opnieuw tot het grondgebied van dat land zal worden toegelaten. In dit verband kan tevens in het bijzonder worden verwezen naar het gegeven dat Noorwegen deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is (zie ook de landeninformatie waarvan hieronder sprake).

Voorts kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, NORVEGE. Accès et contenu de la protection internationale, d.d. 28 april 2022), worden benadrukt dat Noorwegen niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Deze verdragen binden Noorwegen juridisch op het vlak van bijvoorbeeld mensenrechten, het non refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen (of personen met een gelijkgestelde vorm van subsidiaire bescherming). Het betekent dat de standaarden en procedures wettelijk evenals in de praktijk naar norm zijn in Noorwegen, en dat er in de regel geen sprake is van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bijgevolg kan Noorwegen in uw hoofde als eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u concrete, persoonlijke elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, of dat u er een reëel risico zou lopen op een (directe of indirecte) schending van het non-refoulementbeginsel.

De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin. U verklaart immers dat er geen redenen zijn waardoor u niet kan terugkeren naar Noorwegen en u vroeg waar u een papier kon krijgen om naar Noorwegen te reizen aangezien u graag bij uw familie wilt zijn. U verklaarde echter niet te weten dat u er een status had en u stelde zich de vraag wat u in België deed als u een status heeft in Noorwegen (CGVS III, p. 5). Erop gewezen dat u een vluchtelingenstatus had in Noorwegen verklaarde u aanvankelijk

overigens dat dit niet klopt en dat het niet mogelijk is (CGVS II, p. 18). In dit verband kan erop gewezen worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er dient immers vastgesteld te worden dat u getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Hoewel u verklaart dat u nooit in Noorwegen geweest bent (CGVS II, p. 5), is dit immers niet in overeenstemming met de in deze beslissing vermelde informatie. Hoewel u verklaart dat u in 1998 niet met uw ouders meeging naar Noorwegen (CGVS II, p. 5), blijkt uit de beschikbare informatie dat u reeds in 1998 om internationale bescherming verzocht in Noorwegen [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI d.d. 27 juni 2025, d.d. 16 september 2025]. Daarenboven werd er een mediabedrijf met uw naam teruggevonden op een adres in Oslo (zie administratief dossier). Daarop gewezen verklaart u dat dit het bedrijf van uw schoonbroer in Zweden is. Gevraagd hoe het komt dat uw naam er dan op staat verklaart u dat ze uw naam erop gezet hebben omdat ze u zo naar Noorwegen wilden brengen op basis van een werkvisum maar daar niet in geslaagd zijn (CGVS III, p. 3). Het raakt echter kant noch wal dat er dan reeds een adres (en een telefoonnummer) in Noorwegen op uw naam geregistreerd werd. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u – die naar eigen zeggen nooit een verblijfsvergunning of een werkvergunning heeft aangevraagd in Noorwegen (CGVS III, p. 6) - in 2010 wel degelijk over een werkvergunning en verblijfsvergunning beschikte in Noorwegen. Bovendien is ook uw foto terug te vinden in het Noorse asieldossier en erkende u dat het om uw foto ging (CGVS III, p. 5), wat verder bevestigt dat u wel degelijk in Noorwegen geweest bent en er documenten heeft aangevraagd, hoewel u verklaart dit nooit te hebben gedaan (CGVS III, p. 6).

Voorts heeft u in 2014 om internationale bescherming verzocht in Duitsland. U verklaart dat u na een drietal maanden in Duitsland zelf vroeg om uw asieldossier af te sluiten omdat u terug wou naar Irak. U keerde vrijwillig terug naar Koerdistan met behulp van het IOM. U kon echter geen documenten neerleggen met betrekking tot deze terugkeer (CGVS II, p. 16). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u in Duitsland een negatieve beslissing en een bevel om het Duits grondgebied te verlaten kreeg en dat u in Duitsland wel uw echte problemen verteld heeft maar dat ze uw dossier niet grondig bekeken hebben (DVZ-verklaring, vraag 10, vraag 32 en vraag 39). Dat is niet in overeenstemming met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het normaal is dat ze het dossier niet gewoon kunnen sluiten als je uit een land vertrekt maar dat ze een negatieve beslissing moeten geven om het af te kunnen sluiten en dat u niet weet wat er na uw vertrek met het dossier gebeurd is (CGVS II, p. 18). Deze verklaring houdt geen steek. Bovendien blijkt uit uw Duits dossier, dat toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat het dossier werd afgesloten omdat u reeds over een status beschikte in Noorwegen en blijkt uit het dossier dat u op 3 januari 2017 werd overgedragen naar Noorwegen. In dit verband kan opgemerkt te worden dat u in video's uit 2018 van Gerdi Media – dat gebaseerd is in Zweden (CGVS III, p. 3) wordt getagd als cameraman, hoewel u verklaarde dat u in die periode in Koerdistan was (CGVS I, p. 4, p. 8; CGVS II, p. 15-16) . Gelet op het geheel van voorgaande elementen dient vastgesteld te worden dat u geen zicht biedt op uw eerdere landen van verblijf, noch op uw status in Noorwegen – waar u volgens de beschikbare informatie over een vluchtelingenstatus beschikt - en dat u bijgevolg niet voldoet aan uw medewerkingsplicht.

In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Noorwegen voor u als eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit het tegendeel kan blijken in uw specifiek geval.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw lidmaatschap bij de KDPI, uw verblijf in Koerdistan als kind, het overlijden van uw zus Su. (…) en de identiteit en nationaliteit van uw moeder en uw zussen staan in deze beslissing immers niet ter discussie. Aan het certificaat van Kurd Channel kan slechts een beperkte bewijswaarde gehecht worden aangezien het een kopie betreft, die overigens een typ fout bevat in de hoofding – er staat immers Kurd Chaanel in plaats van Kurd Channel. Bovendien is hierboven al gebleken dat u geen zicht biedt op uw eerdere landen van verblijf, waardoor de vaststelling in dit certificaat dat u van 6/08/2007 tot 31/08/2021 actief was voor Kurd Channel in Koye, niet zonder meer weerhouden kan worden (CGVS I, p. 9). Bovendien heeft u merkwaardig genoeg geen andere bewijzen met betrekking tot uw werk (CGVS II, p. 12).Uit de foto's van het bezoek van u en uw familieleden aan het graf van uw zus Su. (…) en aan de plaats waar zij is omgekomen kan hoogstens afgeleid worden dat u na het overlijden van uw zus in 2018 eenmaal terugkeerde naar Koerdistan. Uit deze foto's kan echter niet afgeleid worden hoe lang u in die periode in Koerdistan verbleef, noch hoe u in die periode naar Koerdistan reisde. Hierboven is immers al gebleken dat u uw vrijwillige terugkeer naar Koerdistan vanuit Duitsland in 2014 niet heeft aangetoond.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.
Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u asiel geniet in Noorwegen en dat u bijgevolg niet mag worden teruggeleid naar Iran."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:
"- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6, §3 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEISDBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN".

Verzoekende partij betoogt:
"In de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal wordt het verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, omdat Noorwegen volgens het Commissariaat-generaal zijn "eerste land van asiel" zou uitmaken.
De bestreden beslissing is echter ontoereikend gemotiveerd en steunt op een onzorgvuldige toepassing van het "eerste land van asiel"-criterium.
De bestreden beslissing reduceert de toepasselijke rechtsgrondslag immers tot het louter bestaan van een (vermeende) oude statusvermelding bij de Noorse autoriteiten, zonder concreet te onderzoeken of: - verzoeker vandaag daadwerkelijk opnieuw tot Noorwegen zal worden toegelaten;
- zijn status en daarmee verbonden rechten effectief zal kunnen (her)activeren;
- en verzoeker in Noorwegen een reële, effectieve bescherming geniet in de zin van non refoulement en menswaardige bestaansvoorwaarden."

Volgens verzoekende partij gaat verwerende partij, waar verwezen wordt naar de informatie van de Noorse immigratiedienst, te kocht door de bocht, *"precies omdat het eerste land van asiel niet enkel vereist dat iemand ooit bescherming had, maar dat hij thans werkelijk opnieuw zal worden toegelaten en opnieuw bescherming zal genieten.*
In het voorliggende dossier ontbreken net de cruciale, concrete waarborgen daarvoor."

Verzoekende partij vervolgt:
"In de eerste plaats blijft de bestreden beslissing vaag over het meest essentiële punt: hoe zal verzoeker feitelijk naar Noorwegen kunnen terugkeren en op basis van welke actuele documenten?
Verzoeker verklaart dat hij niet wist dat hij in Noorwegen bescherming had en dat hij niet over (actuele) Noorse documenten beschikt. Hij stelt bovendien expliciet dat hij niet begrijpt "hoe" hij naar Noorwegen kan terugkeren en vraagt in wezen "welk papier" hij moet hebben om daarheen te reizen.
Het Commissariaat-generaal gebruikt dit enerzijds om hem te verwijten dat hij onjuiste verklaringen aflegde ("ik ben nooit in Noorwegen geweest"), maar trekt er anderzijds geen enkele concrete gevolgtrekking uit in het kader van het "eerste land van asiel"-onderzoek.
Nochtans is dit precies de essentie van het voorliggende dossier: als verzoeker vandaag geen geldig Noors reisdocument of verblijfskaart kan voorleggen, moet het Commissariaat-generaal concreet nagaan (en motiveren) of Noorwegen hem effectief documenten zal verschaffen, welke stappen daarvoor nodig zijn, welke termijnen te verwachten zijn, en of die procedure überhaupt toegankelijk is wanneer iemand na zeer lange afwezigheid terugkeert."

Tevens doet verzoekende partij gelden:
"In de tweede plaats verwart de bestreden beslissing een administratief gegeven ("UDI zegt dat er ooit asiel werd toegekend") met een daadwerkelijke garantie van heropname en effectieve rechten.
Zelfs indien UDI vermeldt dat een status historisch bestaat, blijft een reële terugkeer afhankelijk van praktische voorwaarden: identiteitsbevestiging, toegang tot een nieuw reisdocument of laissez-passer, eventuele registratieheropening, en de effectieve toegang tot verblijfsrecht, huisvesting, sociale bijstand en gezondheidszorg bij aankomst.
De bestreden beslissing bevat daarover geen enkel concreet element: er is geen verificatie of verzoeker vandaag nog een actief Noors dossiernummer kan gebruiken, of hij in Noorwegen opnieuw een verblijfskaart kan verkrijgen, of er voorwaarden/obstakels zijn gelinkt aan langdurige afwezigheid, en welke instantie hem bij terugkeer effectief zal opvangen of begeleiden.

Zonder die analyse is het juridisch niet verantwoord om te besluiten dat Noorwegen "beschikbaar" is als eerste land van asiel."

Verder voert verzoekende partij aan:
"In de derde plaats is de motivering onzorgvuldig omdat het Commissariaat-generaal de bestreden beslissing in belangrijke mate kleurt met de kwalificatie dat verzoeker "intentioneel misleidde" over Noorwegen.
Zelfs als uw Raad zou aannemen dat verzoeker onjuiste of onvolledige verklaringen aflegde over zijn verblijfsgeschiedenis, quod non, rechtvaardigt dit niet dat het Commissariaat-generaal zijn eigen onderzoeksplicht vervangt door een "morele" conclusie.
Het gaat om de objectieve toets of Noorwegen voor deze man effectief openstaat als beschermingsland.
Net wanneer het Commissariaat-generaal meent dat verzoeker de Noorse piste niet correct toelicht, dringt een des te concreter onderzoek zich op naar de praktische uitvoerbaarheid: wat is de actuele status, welke documenten bestaan nog, welke route naar heropname bestaat, en welke zekerheid is er dat hij niet "tussen wal en schip" valt door het ontbreken van documenten."

Voorts doet verzoekende partij gelden:
"In de vierde plaats maakt de beslissing geen duidelijke scheiding tussen (a) de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien van Iran en (b) de toepasbaarheid van de niet-ontvankelijkheid op basis van Noorwegen.
Het Commissariaat-generaal erkent impliciet dat verzoeker niet naar Iran mag worden teruggestuurd indien Noorwegen hem bescherming biedt, maar het onderzoekt niet wat er gebeurt indien Noorwegen hem in de praktijk niet (tijdig) heropneemt of (tijdig) opnieuw verblijfsdocumenten verschaft.
Dit is precies het risico bij een te abstracte "eerste land van asiel"-beoordeling: België schuift het dossier weg zonder tastbare waarborg dat het alternatieve beschermingsland ook werkelijk toegankelijk is."

Verzoekende partij vervolgt:
"In de vijfde plaats is de beslissing te algemeen waar zij zich beroept op Noorwegen als verdragsstaat en op de afwezigheid van "systematische of structurele gebreken" in Noorwegen.
Zelfs als dat juist zou zijn op macroniveau, beantwoordt het niet aan de individuele kernvraag: kan verzoeker nu daadwerkelijk terugkeren naar Noorwegen en daar onmiddellijk zijn rechtmatige status en basisrechten opnemen?
Het bestaan van een degelijk systeem in abstracto is geen antwoord op de praktische drempels van heropname na tientallen jaren en zonder documenten."

Verzoekende partij concludeert:
"Kortom, de bestreden beslissing faalt precies daar waar zij het meest concreet had moeten zijn: zij verklaart het verzoek niet-ontvankelijk op basis van Noorwegen, maar legt niet uit hoe Noorwegen in de praktijk voor verzoeker beschikbaar is. Zij motiveert niet welke actuele documenten verzoeker heeft of kan verkrijgen, via welke procedure Noorwegen hem zal toelaten, welke termijnen gelden, welke opvang en sociale rechten onmiddellijk toegankelijk zijn, en welke garanties bestaan dat verzoeker niet in een administratieve leegte belandt.
8. Om die redenen wordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzocht de beslissing van het Commissariaat-generaal te vernietigen en de zaak terug te verwijzen, opdat het Commissariaat-generaal een nieuw, concreet en individueel onderzoek zou voeren naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet."

2.2. Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:
"Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.
In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.
In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen."

2.3. Verzoekende partij voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De vraag van verzoekende partij om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen vooreerst niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat te dezen gelet op het bepaalde in artikel 5.12, § 3 van de wet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat en op welke wijze *"DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEISDBEGINSEL" in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.3. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus overeenkomstig de bepalingen zoals opgenomen in de internationale en Europese regelgeving en de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU is te dezen dan ook niet aan de orde.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoekende partij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, die de omzetting vormt van artikel 33, lid 2, b) van Richtlijn 2013/32/EU, bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:
"In dit verband moet er vooreerst op worden gewezen dat uit de elementen die in uw dossier aanwezig zijn [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI d.d. 27 juni 2025, d.d. 16 september 2025] duidelijk kan worden vastgesteld dat u op 28 september 1998 een asielaanvraag hebt ingediend in Noorwegen, dat u er op 14 oktober 1998 asiel hebt verkregen, dat u er in het bezit werd gesteld van een verblijfkaart op 19 april 1999 en dat u opnieuw in het bezit werd gesteld van een verblijfstitel op 8 juni 2010. Uit de beschikbare informatie [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI, d.d. 16 september 2025] blijkt dat u nog steeds een vluchtelingenstatus geniet in Noorwegen. U brengt géén concrete gegevens of verifieerbare elementen aan waaruit genoegzaam zou kunnen blijken dat de beschermingsstatus die u er verleend werd inmiddels zou zijn ingetrokken, opgeheven of beëindigd. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over enige concrete indicatie in deze zin. Bijgevolg kan er dan ook vanuit worden gegaan dat u in voorkomend geval, als begunstigde van internationale bescherming in Noorwegen, opnieuw tot het grondgebied van dat land zal worden toegelaten. In dit verband kan tevens in het bijzonder worden verwezen naar het gegeven dat Noorwegen deel uitmaakt van de Schengenruimte en vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, binnen deze zone gewaarborgd is (zie ook de landeninformatie waarvan hieronder sprake)."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Geheel ten onrechte tracht zij, dit zonder zulks ook maar enigszins te staven of te onderbouwen, immers te laten uitschijnen dat zij in Noorwegen mogelijks niet langer over de vluchtelingenstatus zou beschikken en dat zij niet meer zou worden toegelaten tot het grondgebied van Noorwegen. Uit de beschikbare informatie blijkt in dit kader duidelijk dat verzoekende partij nog steeds over de vluchtelingenstatus beschikt in Noorwegen

(administratief dossier, map 'landeninformatie'). Verzoekende partij toont het tegendeel op generlei wijze aan. Zij reikt immers geen enkel gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar vluchtelingenstatus daadwerkelijk zou zijn of zou riskeren te worden herroepen, ingetrokken of beëindigd, hetgeen overigens maar kan in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Derhalve dient te worden besloten dat verzoekende partij in Noorwegen nog steeds internationale bescherming, en bijgevolg een aan deze internationale beschermingsstatus gekoppeld verblijfsrecht, geniet, alsmede dat zij aldus kan terugkeren naar en zal worden toegelaten tot het grondgebied van Noorwegen. Dit geldt nog des te meer nu Noorwegen net als België deel uitmaakt van de Schengenzone, binnen dewelke vrij verkeer van personen, ongeacht hun nationaliteit, gewaarborgd is. Bovendien kan gelet op het voorgaande worden aangenomen dat verzoekende partij, gezien zij in Noorwegen internationale bescherming geniet en over een recht op verblijf beschikt, in Noorwegen een verlenging of vernieuwing van haar verblijfsdocumenten kan bekomen. Verzoekende partij toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verder wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:
"Voorts kan, onder verwijzing naar de informatiebronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd (zie COI Focus, NORVEGE. Accès et contenu de la protection internationale, d.d. 28 april 2022), worden benadrukt dat Noorwegen niet alleen partij is bij tal van internationale en Europese verdragen, zoals de Conventie van Genève betreffende de Status van Vluchtelingen en Aanvullend Protocol van New York betreffende de Status van Vluchtelingen, het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het VN Antifolterverdrag, of het VN Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.
Deze verdragen binden Noorwegen juridisch op het vlak van bijvoorbeeld mensenrechten, het non refoulementbeginsel, de toegang tot de asielprocedure en mogelijkheid om er de vluchtelingenstatus te verzoeken of het garanderen van een effectieve bescherming in hoofde van erkende vluchtelingen (of personen met een gelijkgestelde vorm van subsidiaire bescherming). Het betekent dat de standaarden en procedures wettelijk evenals in de praktijk naar norm zijn in Noorwegen, en dat er in de regel geen sprake is van systematische of structurele gebreken hieromtrent. Bijgevolg kan Noorwegen in uw hoofde als eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, tenzij u concrete, persoonlijke elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat u er zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade, of dat u er een reëel risico zou lopen op een (directe of indirecte) schending van het non-refoulementbeginsel."
Verzoekende partij slaag er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegt zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene, ongefundeerde, niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte wijze te laten uitschijnen dat zij niet opnieuw naar Noorwegen zou kunnen gaan en te beweren dat het Noorse systeem mogelijks geen antwoord zou kunnen bieden op de praktische drempels waarmee zij bij een terugkeer zou kunnen worden geconfronteerd. Hiermee doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde motieven en toont verzoekende partij *in concreto* op generlei wijze aan dat of waarom er in haren hoofde elementen voorhanden zouden zijn die (mogelijks) aan een daadwerkelijke terugkeer naar en hervestiging in Noorwegen in de weg staan.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing voorts geheel terecht gesteld:
"De door u afgelegde verklaringen bevatten echter geen elementen in deze zin. U verklaart immers dat er geen redenen zijn waardoor u niet kan terugkeren naar Noorwegen en u vroeg waar u een papier kon krijgen om naar Noorwegen te reizen aangezien u graag bij uw familie wilt zijn. U verklaarde echter niet te weten dat u er een status had en u stelde zich de vraag wat u in België deed als u een status heeft in Noorwegen (CGVS III, p. 5). Erop gewezen dat u een vluchtelingenstatus had in Noorwegen verklaarde u aanvankelijk overigens dat dit niet klopt en dat het niet mogelijk is (CGVS II, p. 18). In dit verband kan erop gewezen worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Er dient immers vastgesteld te worden dat u getracht heeft op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.
Hoewel u verklaart dat u nooit in Noorwegen geweest bent (CGVS II, p. 5), is dit immers niet in overeenstemming met de in deze beslissing vermelde informatie. Hoewel u verklaart dat u in 1998 niet met uw ouders meeging naar Noorwegen (CGVS II, p. 5), blijkt uit de beschikbare informatie dat u reeds in 1998 om internationale bescherming verzocht in Noorwegen [zie antwoord Demande Pays Tiers UDI d.d. 27 juni 2025, d.d. 16 september 2025]. Daarenboven werd er een mediabedrijf met uw naam teruggevonden op een adres in Oslo (zie administratief dossier). Daarop gewezen verklaart u dat dit het bedrijf van uw schoonbroer in Zweden is. Gevraagd hoe het komt dat uw naam er dan op staat verklaart u dat ze uw naam erop gezet hebben omdat ze u zo naar Noorwegen wilden brengen op basis van een werkvisum maar daar niet in

geslaagd zijn (CGVS III, p. 3). Het raakt echter kant noch wal dat er dan reeds een adres (en een telefoonnummer) in Noorwegen op uw naam geregistreerd werd. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u – die naar eigen zeggen nooit een verblijfsvergunning of een werkvergunning heeft aangevraagd in Noorwegen (CGVS III, p. 6) - in 2010 wel degelijk over een werkvergunning en verblijfsvergunning beschikte in Noorwegen. Bovendien is ook uw foto terug te vinden in het Noorse asieldossier en erkende u dat het om uw foto ging (CGVS III, p. 5), wat verder bevestigt dat u wel degelijk in Noorwegen geweest bent en er documenten heeft aangevraagd, hoewel u verklaart dit nooit te hebben gedaan (CGVS III, p. 6).
Voorts heeft u in 2014 om internationale bescherming verzocht in Duitsland. U verklaart dat u na een drietal maanden in Duitsland zelf vroeg om uw asieldossier af te sluiten omdat u terug wou naar Irak. U keerde vrijwillig terug naar Koerdistan met behulp van het IOM. U kon echter geen documenten neerleggen met betrekking tot deze terugkeer (CGVS II, p. 16). Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat u in Duitsland een negatieve beslissing en een bevel om het Duits grondgebied te verlaten kreeg en dat u in Duitsland wel uw echte problemen verteld heeft maar dat ze uw dossier niet grondig bekeken hebben (DVZ-verklaring, vraag 10, vraag 32 en vraag 39). Dat is niet in overeenstemming met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Gewezen op uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat het normaal is dat ze het dossier niet gewoon kunnen sluiten als je uit een land vertrekt maar dat ze een negatieve beslissing moeten geven om het af te kunnen sluiten en dat u niet weet wat er na uw vertrek met het dossier gebeurd is (CGVS II, p. 18). Deze verklaring houdt geen steek. Bovendien blijkt uit uw Duits dossier, dat toegevoegd werd aan het administratief dossier, dat het dossier werd afgesloten omdat u reeds over een status beschikte in Noorwegen en blijkt uit het dossier dat u op 3 januari 2017 werd overgedragen naar Noorwegen. In dit verband kan opgemerkt te worden dat u in video's uit 2018 van Gerdi Media – dat gebaseerd is in Zweden (CGVS III, p. 3) wordt getagd als cameraman, hoewel u verklaarde dat u in die periode in Koerdistan was (CGVS I, p. 4, p. 8; CGVS II, p. 15-16) . Gelet op het geheel van voorgaande elementen dient vastgesteld te worden dat u geen zicht biedt op uw eerdere landen van verblijf, noch op uw status in Noorwegen – waar u volgens de beschikbare informatie over een vluchtelingenstatus beschikt - en dat u bijgevolg niet voldoet aan uw medewerkingsplicht.
In het licht van wat voorafgaat, is de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van oordeel dat Noorwegen voor u als eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1°van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, en dat u geen elementen naar voren brengt waaruit het tegendeel kan blijken in uw specifiek geval.
De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier.
De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw lidmaatschap bij de KDPI, uw verblijf in Koerdistan als kind, het overlijden van uw zus Su. (…) en de identiteit en nationaliteit van uw moeder en uw zussen staan in deze beslissing immers niet ter discussie. Aan het certificaat van Kurd Channel kan slechts een beperkte bewijswaarde gehecht worden aangezien het een kopie betreft, die overigens een typ fout bevat in de hoofding – er staat immers Kurd Chaanel in plaats van Kurd Channel. Bovendien is hierboven al gebleken dat u geen zicht biedt op uw eerdere landen van verblijf, waardoor de vaststelling in dit certificaat dat u van 6/08/2007 tot 31/08/2021 actief was voor Kurd Channel in Koye, niet zonder meer weerhouden kan worden (CGVS I, p. 9). Bovendien heeft u merkwaardig genoeg geen andere bewijzen met betrekking tot uw werk (CGVS II, p. 12).Uit de foto's van het bezoek van u en uw familieleden aan het graf van uw zus Su. (…) en aan de plaats waar zij is omgekomen kan hoogstens afgeleid worden dat u na het overlijden van uw zus in 2018 eenmaal terugkeerde naar Koerdistan. Uit deze foto's kan echter niet afgeleid worden hoe lang u in die periode in Koerdistan verbleef, noch hoe u in die periode naar Koerdistan reisde. Hierboven is immers al gebleken dat u uw vrijwillige terugkeer naar Koerdistan vanuit Duitsland in 2014 niet heeft aangetoond."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Deze motieven vinden stuk voor stuk steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partij deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoekende partij haar vluchtelingenstatus en verblijven in Noorwegen moedwillig en angstvallig trachtte te verhullen ten overstaan van het CGVS. Aldus heeft verzoekende partij op manifeste wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hierboven omschreven. De Raad kan uit de houding en gedragingen van verzoekende partij dan ook enkel afleiden dat verzoekende partij ook zelf kennelijk de mening toegedaan is dat zij kan terugkeren naar en zich opnieuw kan vestigen in Noorwegen, dat in haren hoofde moet worden beschouwd als eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Derhalve brengt verzoekende partij geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die haar reeds werd toegekend in dit eerste land van asiel of dat zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

3.7. Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende

partij op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dient het beroep te worden verworpen.

3.8. Verzoekende partij toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT